

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 122.818 van 15 september 2003
in de zaak A. 98.327/XIV-1137.**

In zake : XXX,
 die woont te 1020 BRUSSEL,
 E. Tollenaerestraat

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 12 december 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 26 januari 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 8 april 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat V. ANTHYCHIN, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 12 december 1998 en zich vluchteling verklaart op 15 december 1998; dat op 28 april 1999 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 22 november 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene, een Oekraïens staatsburger, zou problemen gehad hebben omdat hij als regionaal volksvertegenwoordiger van de Democratische Partij (DemPu) tegen de aanstelling van Vasily Melnik (lid van de partij Roech) als hoofd van de Regionale administratie gekant was. Betrokkene zou reeds in 1994 als regionaal volksvertegenwoordiger verkozen zijn en zou in 1998 herkozen zijn voor een tweede ambtstermijn van vier jaar (tot 2002). Tijdens een vergadering in 1996 zou betrokkene openlijk opgekomen zijn tegen de aanstelling van Vasily Melnik, lid van de partij Roech, in de administratie van de regio. De hoofden van de regionale administratie zouden aangesteld worden op aanbeveling van het hoofd van de provincie, Theophil Bauer, zijn partijgenoot Vasily Melnik toch aangesteld hebben. In september 1998 zou Vasily Melnik een gesprek gehad hebben met betrokkene en diens baas van het werk (betrokkene zou als elektricien gewerkt hebben in een bedrijf van elektrische netten te Zastavna), nl. Vladimir Agary. Melnik zou betrokkene ervan beticht hebben zijn politieke carrière te hebben willen breken. Na hun gesprek zou Vladimir Agary aan betrokkene gezegd hebben dat hij best ontslag nam, anders zouden er grote problemen op het werk ontstaan. Sindsdien zou betrokkene constant onder druk zijn gezet. In de loop van dezelfde maand zou betrokkene op zijn werk regelmatig dreig telefoons hebben ontvangen. Betrokkene zou vanaf dan ook meer en meer dreig telefoons thuis ontvangen hebben. Op de gemeenteraden en andere vergaderingen voor de inwoners van de stad zou men betrokkene in diskrediet willen brengen hebben. Betrokkene zou een gesprek gehad hebben met het provincie-hoofd van de DemPu (Georgi Mantjulenko), met het provincie-hoofd van Roech (Taraskiyak) en het hoofd van de provinciale Administratie (Theophil Bauer) om hen te vragen te bemiddelen in het conflict met Melnik. Deze zouden allen beloofd hebben om het conflict tussen beide politici op te lossen. Op 23 of 26 oktober 1998 zou betrokkene op eigen initiatief een gesprek gehad hebben met Melnik. Deze zou echter bij zijn standpunt gebleven zijn. Betrokkene en zijn echtgenote XXX zouden in die periode op hun werk zijn gecontroleerd. Ondertussen zouden ze nog meer zijn lastiggevallen via de telefoon. Op 28 of 29 november 1998 zou betrokkene, toen hij van zijn werk naar huis ging, door twee gemaskerde personen (een derde bevond zich in een auto) zijn benaderd die hem bedreigden en aanmaanden het land te verlaten, om Melniks carrière niet te hinderen. Ze zouden gealludeerd hebben op enkele verdwijningen van en afrekeningen met andere leden van democratische organisaties in het verleden. Eind november 1998 zou betrokkene per ziekenwagen weggevoerd zijn omdat hij onwel geworden was door een te hoge bloeddruk als gevolg van de stress (hetgeen in het verleden al een paar keer gebeurd was). Op 2 december 1998 zou betrokkene door zijn baas op het werk gevraagd zijn om een ontslagbrief te ondertekenen, anders zou er tijdens zijn shift een ongeluk gebeuren waardoor men betrokkene voor het gerecht zou kunnen dagen. Betrokkene zou, ten einde raad, daarmee ingestemd hebben en

zou de brief ondertekend hebben. Betrokkene zou nooit het slachtoffer van fysiek geweld geweest zijn. Zijn vrouw en zoon zouden ook nooit lastiggevalen zijn. Zij zouden enkel via de telefoon vernederd zijn en aangemaand zijn om de dreigementen aan betrokkene door te geven. Op 10 december 1998 zou betrokkene met een bestelwagen van Zastavna, via Polen en Duitsland, naar België zijn gereisd. Op 12 december 1998 is betrokkene het Rijk binnengekomen en vroeg op 15 december 1998 de status van vluchteling aan; hij was in het bezit van een lidkaart van de Democratische Partij, een getuigschrift van registratie als kandidaat-burgemeester van Zastavna, een getuigschrift van volksvertegenwoordiger van de regionale raad en een rijbewijs. Betrokkene's echtgenote zou hem op 31 januari 1999 in het Rijk vervoegd hebben en vroeg op 2 februari 1999 de status van vluchteling aan. Betrokkene's oudste zoonXXX zou zijn ouders op 18 september 1999 vervoegd hebben en vroeg op 23 september 1999 de status van vluchteling aan.

Er dient te worden vastgesteld dat de door betrokkene aangehaalde feiten niet wijzen op een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in hoofde van betrokkene zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève. Betrokkene zou door Vasily Melnik (hoofd van de Regionale Administratie) en (waarschijnlijk) zijn handlangers meermaals zijn bedreigd. Betrokkene, noch zijn gezin zouden ooit het slachtoffer geworden zijn van fysiek geweld. Hij zou door de politie overdreven zijn gecontroleerd en zou op zijn werk gedwongen zijn om ontslag te nemen. Betrokkene veronderstelt dat Vasily Melnik verantwoordelijk was voor deze feiten. Betrokkene liet echter na om hiertegen bescherming te zoeken bij de Oekraïense autoriteiten. Hij diende nooit officieel klacht in, noch tegen Melnik, noch tegen de politie, noch tegen de onbekenden die hem bedreigden, noch tegen zijn werkgever die hem dwong ontslag te nemen. Betrokkene, die toch een ervaren politicus was, liet aldus na om de nodige stappen te ondernemen tegen zijn belagers, en ondernam hiertoe zelfs geen poging. Evenmin deed betrokkene een beroep op de media en/of mensenrechtenorganisaties in Oekraïne aanwezig om de door hem aangehaalde feiten aan te klagen. Van iemand die, zoals betrokkene, politiek actief is, mag toch verwacht worden dat hij dergelijke stappen onderneemt bij politie geïnspireerde bedreigingen. Er kan dan ook gesteld worden dat betrokkene niet alle mogelijkheden tot het bekomen van hulp en bescherming in Oekraïne zelf heeft uitgeput.

Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat de autoriteiten hem geen bescherming zouden bieden en/of dat het onderzoek van zijn klacht oneerlijk zou verlopen, omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte lijken betrokkene's problemen het lokale niveau niet te overstijgen. De oorzaak van betrokkene's problemen ligt immers bij een conflict met het hoofd van de regionale administratie van Zastavna, Melnik. Niets wijst er echter op dat betrokkene ook buiten Zastavna door Melnik en zijn aanhangers zou worden lastiggevalen, zodat betrokkene dus over een intern vestigingsalternatief in Oekraïne lijkt te beschikken.

De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten (rijbewijs, getuigschrift van kandidaat-burgemeester van Zastavna, lidkaart van de Democratische Partij van Oekraïne - DemPu, getuigschrift van volksvertegenwoordiger van de Regionale Raad van Zastavna en werkboekje) wijzigen hetgeen hiervoor uiteengezet werd niet.

Er kan in hoofde van betrokkene dan ook geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie weerhouden worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel een “gebrekkige motivering” opwerpt en vervolgens “schending van de motiveringsplicht”, meer bepaald van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij aanvoert dat haar asielaanvraag niet als kennelijk ongegrond kan worden beschouwd doch onder de bepalingen van de Vluchtelingenconventie van Genève valt; dat de motivering van de bestreden beslissing daar tegen ingaat en gebrekkig is omdat zij niet beantwoordt aan de realiteit; dat administratieve beslissingen de rechtens vereiste feitelijke grondslag moeten hebben; dat in de bestreden beslissing wordt besloten dat de verzoekende partij en haar gezin nooit slachtoffer van fysiek geweld zijn geweest en niet de bescherming van de Oekraïense autoriteiten hebben gevraagd; dat de commissaris-generaal niet beseft dat die autoriteiten de vervolgers waren; dat de verzoekende partij hulp bij politici heeft gevraagd doch zonder reactie; dat in de bestreden beslissing niet eens is onderzocht of de verzoekende partij in Oekraïne gevaar voor vervolgingen loopt en dat uit de motivering ervan niet blijkt of met alle opmerkingen van de verzoekende partij is rekening gehouden;

2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt:

“2.1. In hun eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van de motiveringsverplichting, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet.

2.1.1. Betreffende de specifieke motiveringsverplichting, vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en de algemene motiveringsverplichting, vervat in de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juni 1991, kan worden opgemerkt dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, hem een zodanig inzicht te verschaffen in die motieven van de handeling dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de beslissingen wel degelijk kennen en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

2.1.2. Verweerder merkt op dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag. Van deze bevoegdheid werd door de Belgische wetgever gebruik gemaakt via artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet biedt de Commissaris-generaal de mogelijkheid een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de minister te bevestigen. Eén van deze onontvankelijkheidsgronden is de ‘kennelijke ongegrondheid’. Een aanvraag volgens artikel 52, paragraaf 1, 7de van de Vreemdelingenwet (waarnaar artikel 52, paragraaf 2, 2de van de Vreemdelingenwet verwijst) is kennelijk ongegrond omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

2.1.3. Verder antwoordt verwerende partij dat de Commissaris-generaal terecht besloten heeft tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers asielaanvragen. Verzoeker diende immers nooit enige klacht in bij de Oekraïense autoriteiten, noch tegen Melnik, noch tegen de politie, noch tegen de onbekenden die hem bedreigden, noch tegen zijn werkgever die hem dwong ontslag te nemen. Verder deed hij evenmin een beroep op de media en/of mensenrechtenorganisaties in Oekraïne aanwezig, om de door hem aangehaalde feiten aan te klagen. Dit alles is erg merkwaardig, gelet op het feit dat verzoeker toch zelf politiek actief is. De bestreden beslissing van verzoeker stelt dan ook terecht dat verzoeker niet alle mogelijkheden tot het bekomen van hulp en bescherming in Oekraïne zelf heeft uitgeput. Het feit dat hij een beroep gedaan heeft op een aantal politici wat zonder reactie is gebleven, zoals in verzoekers verzoekschriften tot schorsing wordt gesteld, verandert hier niets aan. Daarnaast is er ook geen enkele reden om aan te nemen dat de autoriteiten hem geen bescherming zouden bieden en/of het onderzoek van zijn klacht oneerlijk zou

verlopen. Tot slot wenst verweerder er nog op te wijzen dat verzoekers problemen beperkt blijven tot het lokale niveau en dat hij bijgevolg over een intern vestigingsalternatief in Oekraïne beschikt. Gelet op al het voorgaande is de Commissaris-generaal tot de vaststelling gekomen dat er in hoofde van verzoekers geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

2.1.4. De bestreden beslissingen zijn afdoende gemotiveerd. Zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de beslissingen ten grondslag liggen werden kenbaar gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig.”;

2.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het volgende opmerkt:

“Volgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (eerste verweerder) in zijn Memorie van Antwoord, slaagt verzoeker niet in de argumentering van de Commissaris-generaal te weerleggen.

De eerste verweerder merkt op, dat uit het beroep blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing wel degelijk kent en bovendien de middelen aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt.

Vandaar besluit verweerder dat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsverplichting in dit geval bereikt is.

Waarop betrokkene antwoordt dat volgens de Wet van 29.07.1991 deze voorschrijft dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wel zeggen draagkrachtig en deugdelijk...

Ook in de rechtsliteratuur schrijft men : ‘Vage, duistere of niet terzake diende uitleg,, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : Een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71)’.

De beslissing van de eerste verweerder is het voorbeeld van een stereotiepe geijkte en gestandaardiseerde motivering.

Derhalve is de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in strijd met de wet van 29 juli 1991.”;

2.1.5. Overwegende dat de verzoekende partij vooreerst de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert; dat uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt op welke gronden deze is gesteund, zodat de verzoekende partij de opportuniteit heeft kunnen nagaan van het al dan niet aanvechten van die beslissing; dat daarmee aan de voornaamste vereiste van de formele motiveringsplicht is voldaan; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij verder betwist dat de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, deze beslissing kunnen dragen; dat zij aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van

het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk is rekening gehouden met de opmerkingen van de verzoekende partij betreffende de vraag of zij de bescherming van de Oekraïense autoriteiten had kunnen invoeren en of zij gevaar liep voor vervolging; dat dienaangaande het volgende wordt overwogen:

“Er dient te worden vastgesteld dat de door betrokkene aangehaalde feiten niet wijzen op een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in hoofde van betrokkene zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève. Betrokkene zou door Vasily Melnik (hoofd van de Regionale Administratie) en (waarschijnlijk) zijn handlangers meermaals zijn bedreigd. Betrokkene, noch zijn gezin zouden ooit het slachtoffer geworden zijn van fysieke geweld. Hij zou door de politie overdueren zijn gecontroleerd en zou op zijn werk gedwongen zijn om ontslag te nemen. Betrokkene veronderstelt dat Vasily Melnik verantwoordelijk was voor deze feiten. Betrokkene liet echter na om hiertegen bescherming te zoeken bij de Oekraïense autoriteiten. Hij diende nooit officieel klacht in, noch tegen Melnik, noch tegen de politie, noch tegen de onbekenden die hem bedreigden, noch tegen zijn werkgever die hem dwong ontslag te nemen. Betrokkene, die toch een ervaren politicus was, liet aldus na om de nodige stappen te ondernemen tegen zijn belagers, en ondernam hiertoe zelfs geen poging. Evenmin deed betrokkene een beroep op de media en/of mensenrechtenorganisaties in Oekraïne aanwezig om de door hem aangehaalde feiten aan te klagen. Van iemand die, zoals betrokkene, politiek actief is, mag toch verwacht worden dat hij dergelijke stappen onderneemt bij politie geïnspireerde bedreigingen. Er kan dan ook gesteld worden dat betrokkene niet alle mogelijkheden tot het bekomen van hulp en bescherming in Oekraïne zelf heeft uitgeput.

Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat de autoriteiten hem geen bescherming zouden bieden en/of dat het onderzoek van zijn klacht oneerlijk zou verlopen, omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte lijken betrokkenes problemen het lokale niveau niet te overstijgen. De oorzaak van betrokkenes problemen ligt immers bij een conflict met het hoofd van de regionale administratie van Zastavna, Melnik. Niets wijst er echter op dat betrokkene ook buiten Zastavna door Melnik en zijn aanhangers zou worden lastiggevallen, zodat betrokkene dus over een intern vestigingsalternatief in Oekraïne lijkt te beschikken..”;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar middel niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal met de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen; dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief; dat de geciteerde motivering de bestreden beslissing kan dragen; dat het middel ook in die mate ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending opwerpt van artikel 14 van het E.V.R.M. en dit als volgt toelicht:

“Door de bestreden beslissing wordt verzoeker het recht op het genot van de rechten en vrijheden, welke in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens zijn vermeld, miskend. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysieke integriteit van verzoeker.”

2.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt:

“Verweerder antwoordt dat de Commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft uitgesproken over de verblijfsweigeringen genomen door de Minister of zijn gemachtigde. Deze verblijfsweigeringen heeft de Commissaris-generaal bevestigd omdat hij van oordeel is dat deze niet in strijd zijn met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, noch met het EVRM-verdrag, ondertekend te Rome op 4 november 1950.

Meer in het bijzonder met betrekking tot artikel 14 EVRM-verdrag, werpt verweerder op dat dit artikel in de Belgische rechtsorde geen rechtstreekse werking heeft. Bijgevolg faalt dit middel naar recht.

Het tweede middel is niet ernstig.”;

2.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij;

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het volgende opmerkt:

“Wat betreft de beweringen van verweerder dat art. 14 EVRM in de Belgische rechtsorde geen rechtstreekse werking heeft en daarom dit middel faalt naar recht, merkt verzoeker op dat België dit verdrag getekend en geratificeerd heeft. België is door deze internationale overeenkomst gebonden en dient dit ook na te leven.”;

2.2.5. Overwegende dat de verzoekende partij met de algemene bewering dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysieke integriteit van de verzoekende partij, zonder enige verwijzing naar een mogelijk ongelijke behandeling opzichthens andere personen in vergelijkbare omstandigheden, niet aantoont dat de aangehaalde bepaling is geschonden; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijftien september tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.